

אלה הם - 4 שהטילו מוראם על פתח-תקווה

בחושך התחלנו לעשות להם קצת צחוק. אני לא יודע למה, אבל לאט לאט כשאנשים היו רואים אותנו, היו בורחים. אנחנו רק רצינו לצחוק אתם והם ברחו, בחיי שהם פסיכיים."

אליהו אסולין, הפורץ הקטן נזכר גם: "פעם באו כמה בחורים להרביץ לנו. הם ראו אותנו, ניגשו, ושאלו אם אנחנו הבחורים שעושים צרות בשכונה. אבל אלי הוא חזק נורא. למה כל החיים שלו הוא מרים משקולות ועושה התעמלות. והוא התרגו עליהם. הוא תפס מקל שהיה על הארץ והתחיל להרביץ להם. גם אנחנו התחלנו לזרוק עליהם אבנים. כל הגיבורים האלה שבאו להרביץ לנו מכות ברחו כמו כלבים עם הזנב בין הרגליים. "מאז הפכנו להיות המלכים של פתח תקווה. כולם פחדו מאיתנו."

זקי בן-דוד הנחשב לדון-דואן של הכנופייה, התגאה מאוד: "כשבחורה הולכת איתנו, היא יודעת שאף אחד לא יכול לעשות לה צרות, למה שאנחנו רוצים שה בחורות ילכו איתנו. בשביל מה אנחנו גונבים, בשביל שיהיה לנו הרבה כסף בשביל הבחורות!"

אלי אדרי הוא בוס גאה מאוד בכנופייתו:

"את השם והתפרנים בני טכסט נתנו לעצמנו, בגלל שהיינו כל החיים שלנו תפרנים, ורצינו להיות כמו השולפים מ' טכסט, שכולם מפחדים מהם. אבל זה נמאס לנו להיות כל הזמן תפרנים, והחלטנו לגנוב. לגנוב זו ההרגשה הכי טובה לבן-אדם ב' חיים שלו, ובפרט אם הכיסים שלו מלאים מזה, והוא יכול לבזבז כסף על כל מה שהוא רוצה."

אלון ניסים הסביר שיש עוד בעיות של שיכון: "אבל כל זה לא היה מספיק, גם היינו צריכים לדאוג לגור לבד, שאף אחד לא יוכל להפריע לנו לחיות איך שאנחנו רוצים. ללכת לגנוב ולעשות חיים. חוץ מזה אנחנו לא יכולנו יותר לגור בבית, איפה שההורים היו עושים לנו צרות ומעצבנים אותנו שאנחנו לא עובדים."

התחלנו לחפש מקום שיהיה קרוב על יד הבית ששם אנחנו מכירים את הסביבה. או פלשנו לחדר ריק מעל לבתי-מלאכה. הכנסנו לשם מיטות, והפכנו את המקום לבית של הכנופייה. עכשיו כבר לא היינו סתם. היינו פירמה. ועל הקיר כתבנו בגדול "התפרנים בני טכסט". את זה עשינו בשביל שכל אחד שיבוא אלינו, ידע שאנחנו כנופייה גועית.

★ ★ ★

כולם היו צוחקים

התחלה הייתה צנועה. בתחילה הם סתם ניסו לכיף. אבל מה? אף אחד לא התרשם כהם:

אלי אדרי: "בהתחלה, עוד לפני ש' קנינו לנו את הבגדים שלנו, היינו הולכים כל ערב לבדיקת-השחיה בשביל לשמוע את הסיני-סינג, וגם בשביל להתחיל עם בחורות. כולם היו רואים איך שהולך לנו, אז הם נורא התרגזו עלינו והיו מגרשים אותנו מהמקום. אבל מה, אנחנו לא פריירים אנחנו או היינו עושים מכות ומרביצים לכולם. אבל בסוף לא באנו לשם יותר למה ידעו שיגרשו אותנו. "ראינו שאם אנחנו לא נהיה יותר חזקים יגרשו אותנו מכל מקום."

זקי בן-דוד: "אני הייתי הראשון ש' החלטתי שאם נהיה כולנו בבגדים מיוחדים כולם יפחדו מאיתנו. הלכתי לחייט בשכונת התקווה, ושם תפרתי לי את הבגדים. בהתחלה נורא התביישתי, או סיפרתי לו שאני צריך את זה בשביל פורים. אחרי שכל החבריה ראו את הבגדים שלי, אז גם הם הלכו לקנות להם בדיוק אותו דבר. "התחלנו להתלבש אותו דבר וללכת ככה בפתח-תקווה. כולם היו צוחקים עלינו. אנחנו נורא התרגזנו, והתחלנו להרביץ

ככול באזיקים יצחק בן-דוד. אחריהם צועד אלון ניסים, אלי ככול (משמאל) "הפורץ הקטן", אליהו אסולין. כל הארבעה לבו שים בתלבושת האופיינית לכנופייה: נרתיקי-אקדחים מקושטים.

"אבל את הפחד הזה אינני יכול לשכות."

★ ★ ★

"היו מעצבנים אותנו!?"

ארבעת המרושעים האלה כללו את ראש הכנופייה אלי אדרי (18), יצחק בן-דוד (20) המכונה זקי, אלון ניסים (18), הפורץ אליהו אסולין (17), כולם ילידי מרוקו, בניגים למשפחות מרובות ילדים, שגדלו והתחנכו ברחוב.

סיפורם של הארבעה הוא מר-תק. זהו מיסמך יחיד במינו, הי' חוסף את מוניעיהם של ארבעה פושעים מוזרים, כפי שסיפרו כי עצמם:

אלי אדרי, ראש הכנופייה התפלא מאוד: "בהתחלה, כשהתחלנו לעשות חוכ' מות בשכונה, אז האימהות של כל הילדות לא נתנו להן לצאת בלילה לבד מהבית. אבל כשהיינו רואים בחור ובחורה הולכים

משונים האלה התנפלו על אברהם מורחי (18), שעה שטייל, חבוק, עם רותי ידידתו, ברחוב צר בפתח-תקווה.

"אחד מהם משך לרותי בשערות", סיפר, "וכמעט הפיל אותה על הארץ. השני, בעל שער ראש מתולתל, נתן לי מכה נוראה, וכולם עמדו וצחקו נורא.

"רותי התחילה לצווח בכל הכוח. היא פחדה נורא. אבל אף אחד לא שמע את הצעקות.

"הארבעה התלבשו עלי. צעקתי מרוב פחד, שיעזבו אותנו. חשבתי באותו רגע שהם רוצים לרצוח אותי. לא ידעתי מה לעשות. רצייתי לברוח, אבל פחדתי להשאיר את רותי אתם.

"הם הארבעה, ראו שאנחנו מפחדים מהם, אז התחילו לצחוק יותר. זה היה נורא מזעזע.

הארבעה

המכונים "התפרנים", "התפנים", "התפנים", "התפנים" לבית משפט השלום להארכת פקודת ה' ראש הכנופייה. אליו מעצר. בראשונה (מימין) צועד אלי אדרי, זקי.

הן בורת שודדים-בתלבושת-אחרי זה נתפסה בפתח-תקווה. אלי מלא היו כל כך מפחידים - היו די מצחיקים. איך נוצרה ההבורה?

יפשפתי את העיניים שלי ב' תמהון. לא יכולתי להאמין שאני רואה את זה באמת בחיים שלי. ארבעה בחורים קפצו עלי פתאום, תוך צריחות אינדאניות איומות, וצחוק פרוע.

"הם לבשו את הבגדים הכי מצחיקים ר' משונים שראיתי בחיי: המכנסיים שלהם היו שחורות הדוקות. מתרחבות למטה כמו פעמונים עם פס לבן תפור על הצד. כמו בפורים. לכל אחד מהם היתה על המותניים חגורת בד רחבה אדומה, שממנה נתלו להם נרתיקי אקדחים בצבע אדום. עוד נרתיקי אקדחים היו תפורים להם על המכנסיים - גם כן בצבע אדום. על הראש הם חבשו מצנפות אדומות, והחולצות שלהם היו ירו-המשך היה פחות מצחיק: ארבעת ה'